ג'וזיאן ונונו 'מהסופלהתחלה'

שיחה בין גוזיאן ונונו ושלומי חגי

ש: ' כך הכול התחיל ' דמותך מופיעה על מרקע כהה,לא ברור היכן את נמצאת ובאיזה זמן הכול מתרחש, פנייך מוארות, נראה שלעיתים את חובשת כובע כהה, מדברת אל המצלמה אל צופה, או אל עצמך ומספרת סיפור החוזר על עצמו. הסיפור מתחיל ב 'היה ארבע או חמש בבוקר', בכל חזרה על הסיפור המילים משתנות, אובדות, נעלמות, החזרה האינסופית הופכת לבלבול, לאיבוד המילים עד שהדיבור נעשה לא קוהרנטי. בנוסף ניכרת עייפות בדמות המדברת, נראה כי את מתכנסת למעין מבוך של מילים שאינך מסוגלת לברוח ממנו.

באחד הראיונות סיפרת שהעבודה שלך עוסקת 'בניסיון ליצור דבר וחוסר היכולת להגיע אליו'[1]. אני כצופה הזדהיתי עם התסכול שלך נוכח אי היכולת להבין את מהלכו וסופו של הסיפור וחשתי בו זמנית גם רחמים על הדמות המדברת (עלייך) כדמות שאינה מצליחה לצאת מן המבוך הזה.

ת: כן. הלבירינט\המבוך הוא אצלי בראש.

ש: בהמשך הצפייה הרחמים על הדמות והתסכול גרמו לי להתמקד בדיבור, ב 'מילים', רציתי לשמוע ולא לראות. האם בביוגרפיה האישית שלך יש חשיבות או הקשר למושג 'מילה'?

ת: סארטר וקאמי היו הגיבורים שלי בגיל ההתבגרות. הם עיצבו את החשיבה שלי, הם בכלל עיצבו את החברה הצעירה של אותה תקופה בצרפת. אני נהניתי מהעולם הרוחני והעשיר הזה. מהר מאוד אחרי שהגעתי לארץ האהבה שלי לקאמי גברה על סארטר, והתוודעתי לכתיבה הנפלאה שלו בספרו "הזר" למושג "non-sens" חסר תכלית.

בסרט הוידיאו שבו אני מדברת, אני מאוד משתדלת להגיד דבר, לספר סיפור, ולא מצליחה. הניסיון הכושל הזה הופך להיות הסיפור עצמו.

ש: מה שאת מספרת על חווית ה"מילה" בילדות שלך הוא מדהים בעיני. משום שאני כיוצר מאמין שהחשיבה האמנותית והיצירתית מתעצבת בגיל צעיר. מאוחר יותר כאדם בוגר היצירה מתחברת לרגע קיומי בסיסי. אנחנו בעצם יוצרים כל הזמן את אותה יצירה ששואבת מהגרעין הבסיסי אותו חווינו בילדותינו. אנחנו כל הזמן נמצאים במצב של לנסות להבין מה אנחנו עושים, מעין חוסר שקט המוביל ליצירה תמידית.

ש: יחד עם חווית התסכול יש גם הומור בעבודה שלך.

ת: כן. הייתי אומרת: בין ההומוריסטי לתהומי. ההומור הפך להיות בשנים האחרונות הזווית דרכה אני בוחנת את העבודה שלי. השימוש בהומור הוא סוג של התחמקות. עבורי יצירה אמנותית היא דבר חמקמק, בהתחמקות יש משהו בלתי נתפס משהו שלא מתממש.

ש:ברישום כמו בעבודת הוידיאו הדמויות מתבוננות בעדשה. את משתמשת בנגטיב צילומי כמקור לרישום והתוצאה היא מחיקת המבט הישיר וטשטוש הדימוי בו זמנית. הזבוב המופיע בצידו הימני של הרישום הוא שביב של מציאות ברקע השטח.

ת:עבורי השימוש בנגטיב צילומי הוא סוג של מטאפורה המסמלת רגע מסוים לפני קיבוע הדימוי על הנייר.

ש: משה צוקרמן כותב על היצירה שלך 'הטקסט האמור לפענח מושגית את החידתיות הצפונה בדימוי הוויזואלי מתגלה כאניגמאטי בעצמו; הוא משולל מידע מפורש, חסר נרטיב קוהרנטי, מסתיר את היגדו הברור בהיותו עצמו מוסתר'[2]

---

1 Josyane Vanounou - Anamorphosis : Fromendtobeginning - https://www.youtube.com/watch?v=6NO49C8NuqU

2 ג'וזיאן ואנונו אנאמורפוזה:מהסופלהתחלה בית האמנים ע"ש יוסף זריצקי עמוד 35

ש:אני מזהה את אותה אי קוהרנטיות המלווה את הדימוי בסרט הוידיאו, את אותה התחמקות שהגדרת אותה "מהצורך לגעת באבסורד". גם ברישום-שם המקור של הדימוי הוא תיעוד צילומי של כיתתך מבית הספר היסודי מעין צילום סוף שנה כיתתי.

הזמן החולף, המיוצג ברישום, שנעשה על פי צילום מהילדות, והדמות המדברת "עכשיו" בסרט וידאו, האם הזמן הזה הנע ביניהם הוא קריצה לכותרת?

ת: ההתרחשות היא זהה לזו של סרט הוידאו - אין התחלה ואין סוף.